

Arrest

nr. 229 806 van 4 december 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. TOP
Brederodestraat 146
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 maart 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 maart 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 maart 2017 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, werd op 1 maart 2010 als vluchteling erkend.

1.2. Verzoeker werd op 9 januari 2012 bij verstek veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Antwerpen tot één jaar gevangenisstraf wegens diefstal op heterdaad betrappt met geweld of bedreiging door middel van braak, inklimming of valse sleutels, door 2 of meer personen.

Op 2 oktober 2012 werd verzoeker op verzet veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot 30 maanden (met uitstel van de tenuitvoerlegging gedurende 5 jaar behalve de preventieve detentie) en ontzetting uit zijn rechten gedurende een periode van 5 jaar wegens verkrachting en woonstschennis.

Verzoeker werd vervolgens op 17 september 2015 door het Hof van Beroep te Antwerpen veroordeeld tot 1 jaar hoofdgevangenisstraf wegens opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid of ziekte tot gevolg en opzettelijke slagen en verwondingen.

1.3. Bij schrijven van 22 november 2016, door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ontvangen op 28 november 2016, verzocht de Directeur Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om verzoekers vluchtelingenstatus in te trekken op basis van de artikelen 49, §2, lid 2 en 55/3/1, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

1.4. Verzoeker werd op 28 februari 2017 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen teneinde hem de gelegenheid te geven om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen tot behoud van zijn status.

1.5. Op 9 maart 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing werd op 10 maart 2017 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoushe origine afkomstig uit Ingoushetië. In september 2007 nam u deel, samen met uw vader en oudste broer aan een protestmeeting in Nazran. Deze protestmeeting werd georganiseerd door, M.(...) A.(...), uw neef die tevens een mensenrechtenactivist was, naar aanleiding van de ontvoering van uw twee neven. U werd door de overheid gefotografeerd of opgenomen op film. Op 10/12/2007 vielen onbekenden bij u binnen en werd zwaar mishandeld. U verbleef anderhalve maand in het ziekenhuis. Na uw ontslag uit het ziekenhuis dook u onder bij familie in Galashki. Uw vader besloot dat het beter was dat jullie het land verlieten. Op 24/07/2008 kwam u, uw vrouw L.(...) A.(...) (O.V. 6.290.401), uw moeder A.(...) A.(...) (O.V. 6.290.393), en uw zus L.(...) A.(...) (O.V. 6.290.398) in België aan en ze vroegen er op dezelfde dag asiel aan. Uw vader I.(...) A.(...) (OV 6.290.393) en minderjarige broer R.(...) A.(...) kwamen twee maanden later ook naar België. Kort na uw vertrek werd uw neef M.(...) A.(...) vermoord. Op 03/03/2010 werd u samen met uw familieleden erkend als vluchteling.

Op 9 januari 2012 werd u bij verstek veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Antwerpen tot één jaar gevangenisstraf wegens diefstal op heterdaad betrupt met geweld of bedreiging door middel van braak, inklimming of valse sleutels, door 2 of meer personen.

Op 2 oktober 2012 werd u op verzet veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot 30 maanden (met uitstel van de tenuitvoerlegging gedurende 5 jaar behalve de preventieve detentie) en ontzetting uit uw rechten gedurende een periode van 5 jaar wegens verkrachting en woonstschennis.

Op 17 september 2015 werd u veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot 1 jaar hoofdgevangenisstraf wegens opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid of ziekte tot gevolg en opzettelijke slagen en verwondingen.

Op 28 november 2016 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

B. Motivering

U werd op 3 maart 2010 erkend als vluchteling.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, heden uw de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het gegeven (i) dat u op 17 september 2015 definitief werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot 1 jaar gevangenisstraf wegens het opzettelijke toebrengen van slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg en het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met verzwarende omstandigheid (staat van wettelijke herhaling); (ii) dat u op 2 oktober 2012 op verzet veroordeeld werd door de Correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel en ontzetting uit uw rechten voor een periode van 5 jaar wegens verkrachting op een meerderjarige persoon en woonstschennis.

Artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van 2 oktober 2012 en het arrest van het Hof van Beroep van 17 september 2015.

Dienaangaande dient vooreerst vastgesteld te worden dat u op 2 oktober 2012 op verzet werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden (uitvoerbaar geworden door het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 17 september 2015) wegens uw betrokkenheid bij de groepsverkrachting die plaatsvond nadat u en uw kompanen ingebroken hadden in het appartement van het slachtoffer. De rechter achtte de feiten die u ten laste werden gelegd als bewezen en oordeelde (pag. 5 van het vonnis) : **“De feiten van de tenlastelegging zijn ernstig. Verzetdoende partij kon zijn seksuele driften niet onder controle houden en hield geen enkele rekening met de fysieke en psychische integriteit van zijn slachtoffer. Dat het meisje zelf uit een welbepaald sociaal milieu komt, geeft niemand het recht om haar te behandelen, zoals zij behandeld werd.** Verkrachtingen zijn menselijk en maatschappelijk totaal onaanvaardbaar en beklagde gaf duidelijk blijk van een perverse ingesteldheid.”. **Het lijdt dan ook geen twijfel dat het misdrijf waarvoor u uiteindelijk op 2 oktober 2012 definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft.**

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt voorts dat u op 26 juni 2014 veroordeeld werd door de Correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van twee jaar wegens diefstal met geweld van een gsm. U zou samen met uw kompaan zichzelf de toegang verschaft hebben tot de woning van een drugsdealer, die jullie een lesje wilden leren. Jullie hadden hiervoor de nodige attributen meegenomen (colonbandjes, zwarte tape, schaar en een vuurwapen) en zouden van de gelegenheid gebruikt gemaakt hebben om de gsm van het slachtoffer te stelen. De Correctionele rechtbank te Antwerpen achtte de feiten die u ten laste werden gelegd als bewezen en stelde uitdrukkelijk (zie pag 7 van het vonnis: “de feiten zeer ernstig zijn. Beklaagden wanen zichzelf een soort ordehandhavers en onder het mom een vermeende drugdealer af te schrikken, slaan zij de door hen geviseerde persoon en een medebewoonster op agressieve wijze in elkaar en betonen zij hierbij geen enkel respect voor de fysieke en psychische integriteit van de slachtoffers. Dergelijke feiten dienen streng bestraft te worden, om beklagde te doen inzien dat hun handelswijze niet getolereerd kan worden”. U stelde hoger beroep in tegen voormeld vonnis. Niettegenstaande het Hof van beroep te Antwerpen uw strafmaat met de helft gereduceerd heeft, doet deze vaststelling geen enkele afbreuk aan de bijzonder ernst van het misdrijf waarvoor u definitief veroordeeld werd. Uit de lezing van het arrest blijkt immers duidelijk dat de reductie van de opgelegde straf het gevolg was van het feit dat het Hof van oordeel was dat de diefstal van GSM niet was aangetoond en de feiten die u ten laste werden gelegd daarom geherkwalificeerd dienden te worden. Bijgevolg staat het vast dat het misdrijf waarvoor u op 17 september 2015 definitief veroordeeld werd moet gekwalificeerd worden als bijzonder ernstig.

Uit de stukken waarop het CGVS acht slaat blijkt dat u geen greintje respect hebt voor andermans eigendommen noch voor de fysieke en psychische integriteit van de slachtoffers. Uw gedragingen sinds uw erkenning als vluchteling getuigen voorts van een gebrek aan normbesef, en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele, persoonlijke en economische waarden. De feiten waarvoor u op 2 oktober 2012 werd veroordeeld (medeplichtigheid aan groepsverkrachting) getuigen immers van een volkomen gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van anderen, meer bepaald een kwetsbaar meisje waarop u en uw kompanen hun seksuele lusten hebben botgevierd. U stond op geen enkel ogenblik stil bij het leed dat u daardoor aan uw slachtoffer toebracht, getuige uw

verklaringen waarbij u aanvankelijk ontkende dat u seksuele betrekkingen heeft gehad met het slachtoffer, om vervolgens te verklaren dat u dacht dat ze instemde. De houding die u aannam wijst op een totaal gebrek aan normbesef en onderlijnt u criminele ingesteldheid. De feiten waarvoor op 9 januari 2012 veroordeeld werd tot 1 jaar gevangenisstraf wegens diefstal met geweld op heterdaad getuigen evenmin van een gebrek aan normbesef en respect voor de eigendomsrechten van derden.

Verder getuigen de feiten die aanleiding hebben gegeven tot uw veroordeling door het Hof van beroep te Antwerpen van een zeer agressieve ingesteldheid. De vaststelling dat u sinds uw erkenning als vluchteling reeds driemaal correctioneel veroordeeld bent voor een veelheid aan criminele feiten waarbij u telkens een gevangenisstraf werd opgelegd, wijst er voorts op dat u geen lessen trekt uit uw veroordelingen en de ernst van uw daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat u agressief gedrag volkomen onaanvaardbaar is. Uit uw persoonlijk handelen komt dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen. Het CGVS is daarom van oordeel dat u actueel een gevaar vormt voor de samenleving.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 09/02/2017 opgeroepen om op 28/02/2017 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS.

De redenen die u heeft aangebracht voor het behoud van uw status (CGVS p. 4-5) kunnen een behoud van de status echter niet wettigen.

U verklaart dat u hier een werkcontract heeft en in september school zal volgen. Deze - blote - beweringen kunnen echter bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen.

Indien u zou terugkeren naar uw land van herkomst zal u als voor het eerst ergens nieuw naartoe gaan aangezien u al 8 jaar weg bent uit Ingoushetië, u weet niet waar uw broer K.(...) is want u heeft sinds 2008 geen contact met hem gehad, en u zal nieuwe documenten moeten bekomen. Deze moeilijkheden zijn puur van sociale en administratieve aard die gepaard gaan bij een integratie in een andere samenleving en kunnen evenmin bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht plaatsen.

U vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst de ordediensten, als u hier een politiewagen of iemand in uniform ziet begint u te trillen, en u werd in het verleden reeds hard aangepakt door de ordediensten in Ingoushetië. Kort na uw vertrek werd uw neef M.(...) A.(...) vermoord. Deze elementen werpen echter geen ander licht op de motieven om uw vluchtelingenstatus in te trekken, i.e. de vaststelling dat u een gevaar vormt voor de samenleving in België omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet. Zij worden wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied (infra).

Gelet op het bovenstaande brengt u geen elementen aan die een behoud van uw vluchtelingenstatus wettigen.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar de Russische Federatie. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Over de rechtspleging

Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). *In casu* kan de in het verzoekschrift aangeduide verwerende partij, met name *“De Federale overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Dienst Vreemdelingenzaken, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor migratie en asielbeleid”*, niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissingen met betrekking tot de intrekking van de vluchtelingenstatus niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen *juncto* de artikelen 55/3/1, § 1 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Verzoeker wijst erop dat hij op 9 januari 2012 op verstek veroordeeld werd door de Correctionele rechtbank te Antwerpen tot één jaar gevangenisstraf. Aldus heeft verzoeker geen enkel element zelf kunnen aanbrengen, daar hij niet aanwezig was op de zitting. De rechter kon aldus niet peilen naar zijn intenties en zijn persoonlijke levensomstandigheden. Bijgevolg heeft de rechter dan ook de vordering van het Openbaar Ministerie ingewilligd. Aangaande zijn veroordeling van 2 oktober 2012 door de Correctionele rechtbank te Antwerpen, wijst verzoeker erop dat de 30 maanden gevangenisstraf volledig met uitstel van tenuitvoerlegging werd opgelegd. Verzoeker besluit hieruit dat de rechter nog potentieel zag in hem en dat hij geen gevaar vormt voor de maatschappij in die mate dat hij geen effectieve gevangenisstraf diende uit te voeren. Het toekennen van een straf met uitstel impliceert immers dat de rechter van oordeel was dat het gevaar op recidive oftewel het gevaar voor het plegen van strafbare feiten niet weerhouden kan worden om verzoeker niet toe te laten in de maatschappij, *i.c.* de Belgische samenleving. Verzoeker voegt hier nog aan toe dat hij bijzonder veel spijt heeft van zijn daden en dit ook aan zijn slachtoffer heeft betuigd. Hij merkt ook op dat hij sinds 2015 geen nieuwe feiten meer heeft gepleegd.

Verzoeker vervolgt met te verwijzen naar rechtspraak van het Hof van Justitie, waaruit blijkt dat bij de toepassing van de Burgerschapsrichtlijn in het bijzonder een afweging dient plaats te vinden tussen enerzijds het uitzonderlijk karakter van de dreiging van aantasting van de openbare veiligheid wegens het persoonlijke gedrag van de betrokkene, die ‘actueel’ moet worden beoordeeld, d.w.z. ten tijde van het verwijderingsbesluit (cf. HvJ 29 april 2004, Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, § § 7-79), afgemeten aan met name de opgelegde en de ten uitvoer gelegde straffen, de mate van betrokkenheid bij de criminele activiteiten, de omvang van de schade en eventueel het recidivegevaar (HvJ, 27 oktober 1977, Bouchereau, § 29). In het arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid van 22 mei 2012 (zaak C-348/09) stelde het Hof dat opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. Uit deze interpretatie blijkt dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat om het verblijf te weigeren, aldus verzoeker, die betoogt dat de aard van zijn veroordelingen geen indicatie vormen op een gevaar voor de samenleving. Immers, de correctionele rechter heeft in zijn vonnis beslist om straf uit met uitstel toe te kennen. Dit houdt in dat de correctionele rechter het gevaar op recidive als erg klein inschat, waardoor verzoeker niet als een gevaar voor de samenleving kan worden beschouwd. Immers, de rechter was in oktober 2012 van oordeel dat verzoeker geen gevangenisstraf diende uit te zitten en zich terug in de Belgische maatschappij mocht handhaven.

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) *juncto* het evenredigheidsbeginsel, en de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur, van de verplichting geen onredelijke beslissingen te nemen en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar beslissing niet heeft afgetoetst aan het evenredigheidsbeginsel. In de bestreden beslissing is er immers geen

spoor te bekennen van een mogelijke afweging van het privé-en gezinsleven. Ter motivering in de bestreden beslissing wordt er enkel aangehaald dat verzoeker veroordelingen heeft opgelopen. Uit de bestreden beslissing kan niet worden afgeleid dat er rekening werd gehouden met zijn privéleven, aldus verzoeker, die in dit verband het volgende laat gelden: *“Verzoeker kwam in december 2007 naar België samen met zijn vader, moeder, zus en zijn vrouw. Daar hij samen met zijn vader en zijn oudste broer had deelgenomen aan een protestmeeting in Narzan, en zijn familie bekend stond als mensenrechtenactivisten en zij werden vervolgd en opgejaagd door de overheid, werd de ganse familie als vluchteling erkend.*

Verzoeker is de trotse vader van vier kinderen. Samen met zijn vrouw en vier kinderen, allen geboren tussen 2007 en 2015, vormt hij een hecht gezin. Zo haalt verzoeker zijn jongste zoon, A.(...) M.(...) geregeld op bij de kinderkribbe, ook het ophalen neemt hij vaak voor z'n rekening.

Ook is verzoeker erg betrokken bij de school van zijn kinderen. Zo gaat hij zijn kinderen regelmatig ophalen en afhalen aan de school. Hij is steeds met stip aanwezig bij oudercontacten en heeft reeds vrijwilligerswerk uitgevoerd in de kleuterschool.

In het schooljaar 2008-2009 volgde verzoeker een cursus ‘maatschappelijke oriëntatie’ bij de Stad Antwerpen.

Bovendien heeft verzoeker zich ook financieel onafhankelijk gesteld daar hij een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur heeft bij de kringwinkel. Ondanks de veroordelingen die verzoeker heeft opgelopen, heeft hij toch een arbeidsovereenkomst kunnen verzilveren. Dit toont aan dat verzoeker het juiste pad is ingeslagen en zijn gezin op een legale wijze wenst te onderhouden.”

Verzoeker wijst erop dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens vaste rechtspraak kent die stelt dat de beleidsmarge van Verdragsluitende Staten wordt overschreden wanneer Staten geen billijke afweging maken tussen het algemeen belang enerzijds, en het belang van het individu anderzijds. Of het nu een negatieve verplichting of een positieve verplichting betreft, in beide gevallen dienen de genomen maatregelen gerechtvaardigd en proportioneel te zijn. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83). Bovendien primeert dit artikel op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029). Het moge duidelijk zijn dat er *in casu* geen billijke belangenafweging heeft plaatsgevonden, aldus verzoeker, die betoogt dat de bestreden beslissing op geen enkele manier als proportioneel en evenredig kan worden bestempeld. Bij een kwetsbare situatie zoals deze, waarbij verzoeker reeds lange tijd in België woont en waarbij kinderen betrokken zijn, acht verzoeker het bijzonder opmerkelijk dat er in de bestreden beslissing geen spoor van het recht op gezinsleven terug te vinden is. Hij benadrukt dat het aan de bestuurlijke overheid is om een proportionele afweging te maken, wat uiteraard ook terug te vinden moet zijn de motivering. *In casu* wordt door verwerende partij zelfs niet aangehaald dat er sprake is van een recht op een gezins- en privéleven in hoofde van verzoeker. Aldus kan evenmin sprake zijn van een concrete afwegingen van belangen.

Verzoeker vervolgt met erop te wijzen dat de bestreden beslissing een tegenstrijdigheid bevat. Immers, het Commissariaat-generaal concludeert in haar beslissing dat op grond van artikel 55/3/1 § 1 van de Vreemdelingenwet dat de aan hem toegekende vluchtelingenstatus wordt ingetrokken, terwijl in dezelfde beslissing het volgende wordt gesteld: *“Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggedleid naar de Russische Federatie. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet”*. Daar verzoeker zijn vluchtelingenstatus wordt ingetrokken en aldus niet meer legaal in het Rijk kan verblijven, acht hij het erg opmerkelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat er onder geen beding een terugleiding kan plaatsvinden. Verzoeker stelt zich de vraag hoe het dan verder moet met zijn verblijf, daar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf onderstreept dat een terugleiding naar de Russische Federatie een te groot risico zou inhouden. Hij voegt hieraan toe: *“Verzoeker kreeg - bijna twee jaar na zijn veroordeling - het bericht van verweerster dat hij gehoord zou worden met het oogmerk te beslissing of zijn vluchtelingenstatus zou worden afgenomen. Bij erkenning tot vluchteling moeten er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer verzoeker terugkeert naar het land van herkomst dat er een gegronde vrees tot vervolging is in hoofde van verzoeker. Verzoeker heeft Russische nationaliteit en is afkomstig van Ingoushetie. Daar hij deel uitmaakt van een familie die zich manifesteert als mensenrechtenactivisten, kwam het leven van verzoeker constant in gevaar en loopt hij constant het gevaar dat hij het voorwerp van onmenselijke of vernederende behandeling of foltering gaat uitmaken. Zijn neef, A.(...) M.(...), werd kort na het vertrek van verzoeker vermoord. Dit gevaar in hoofde van verzoeker werd door verweerster ook erkend op 03/03/2010. In de thans aangevochten beslissing stelt verweerster in dit kader dat zij van oordeel dat*

verzoeker noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar de Russische Federatie. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker, die bovendien geen familie of vrienden meer heeft in Ingoushetië, zal daarenboven geen enkele hulp (financieel, onderdak, hulp bij zoeken naar werk,...) hebben waardoor hij op straat belandt en waardoor zijn leven nog extra in gevaar komt, een gevaar dat er op elk moment is in hoofde van verzoeker. Hij is dan ook van oordeel dat de beslissing van verweerster vernietigd dient te worden en dat verzoeker zijn vluchtelingenstatus moet behouden. De CGVS stelt zélf in haar bestreden beslissing dat verzoeker onder geen geding terug kan naar het land van herkomst. Wat er dan wel dient te gebeuren met verzoeker, wordt op geen enkele wijze beantwoord. Wanneer verwerende partij van oordeel is dat verzoeker een risico loopt, is zij impliciet dan ook van oordeel dat de vluchtelingenstatus van verzoeker niet ontegd kan worden.

De bestreden beslissing is aldus een schending van artikel 8 EVRM en is een onredelijke beslissing. De evenredigheidstoets werd niet correct toegepast.

Verwerende partij laat de bescherming van de openbare orde primeren op het privébelang van verzoeker. Bijgevolg zijn artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden."

3.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een attest gezinssamenstelling dd. 15 maart 2017, een schrijven van kleuter- en lagere school "Aan de Stroom" dd. 15 maart 2017, een schrijven van kinderkribbe "La Primavera VZW" dd.27 maart 2017, een attest voor regelmatige deelname aan de cursus maatschappelijke oriëntatie, een arbeidsovereenkomst van de Kringwinkel dd. 21 november 2014, de geboorteakte van verzoekers dochter T.A., de geboorteakte van verzoekers dochter Y.A., de geboorteakte van verzoekers zoon M.A. en verzoekers Belgische verblijfstitel.

3.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers vluchtelingenstatus ingetrokken omdat (i) hij op 17 september 2015 definitief werd veroordeeld door het Hof van Beroep te Antwerpen tot 1 jaar gevangenisstraf wegens het opzettelijke toebrengen van slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg en het toebrengen van opzettelijke slagen en verwondingen met verzwarende omstandigheid (staat van wettelijke herhaling) en hij op 2 oktober 2012 op verzet veroordeeld werd door de Correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel (uitvoerbaar geworden door het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 17 september 2015) en ontzetting uit zijn rechten voor een periode van 5 jaar wegens verkrachting op een meerderjarige persoon en woonstschennis, het geen twijfel lijdt dat de misdrijven waarvoor hij op 2 oktober 2012 en op 17 september 2015 definitief veroordeeld werd bijzonder ernstige misdrijven betreffen, uit de stukken waarop het CGVS acht slaat blijkt dat hij geen greintje respect heeft voor andermans eigendommen noch voor de fysieke en psychische integriteit van de slachtoffers, zijn gedragingen sinds zijn erkenning als vluchteling voorts getuigen van een gebrek aan normbesef, en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele, persoonlijke en economische waarden, de feiten waarvoor hij op 2 oktober 2012 werd veroordeeld (medeplichtigheid aan groepsverkrachting) immers getuigen van een volkomen gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van anderen, meer bepaald een kwetsbaar meisje waarop hij en zijn kompanen hun seksuele lusten hebben botgevierd, hij op geen enkel ogenblik stilstond bij het leed dat hij daardoor aan zijn slachtoffer toebreacht, getuige zijn verklaringen waarbij hij aanvankelijk ontkende dat hij seksuele betrekkingen heeft gehad met het slachtoffer, om vervolgens te verklaren dat hij dacht dat ze instemde, de houding die hij aannam op een totaal gebrek aan normbesef wijst en zijn criminele ingesteldheid onderlijnt, de feiten waarvoor hij op 9 januari 2012 veroordeeld werd tot 1 jaar gevangenisstraf wegens diefstal met geweld op heterdaad betrapt eveneens getuigen van een gebrek aan normbesef en respect voor de eigendomsrechten van derden en de feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn veroordeling door het Hof van beroep te Antwerpen getuigen van een zeer agressieve ingesteldheid, de vaststelling dat hij sinds zijn erkenning als vluchteling reeds driemaal correctioneel veroordeeld is voor een veelheid aan criminele feiten waarbij hem telkens een gevangenisstraf werd opgelegd er voorts op wijst dat hij geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en de ernst van zijn daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat zijn agressief gedrag volkomen onaanvaardbaar is, uit zijn persoonlijk handelen dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen en dan ook blijkt dat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet en (ii) hij geen elementen aanbrengt die het behoud van zijn vluchtelingstatus wettigen daar (1) zijn beweringen dat hij hier een werkcontract heeft en in september school zal volgen bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht kunnen plaatsen, (2) zijn verklaringen dat hij al 8 jaar weg is uit Ingoesjetië, dat hij niet weet waar zijn broer K. is, met wie hij sinds 2008 geen contact heeft gehad, en dat hij nieuwe documenten zal

moeten bekomen, moeilijkheden van puur sociale en administratieve aard zijn die gepaard gaan bij een integratie in een andere samenleving en evenmin bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht kunnen plaatsen en (3) zijn vrees voor de ordediensten bij terugkeer naar zijn land van herkomst, het feit dat hij in het verleden reeds hard werd aangepakt door de ordediensten in Ingoesjetië en het feit dat kort na zijn vertrek zijn neef M. A. werd vermoord geen ander licht werpen op de motieven om zijn vluchtelingenstatus in te trekken, *i.e.* de vaststelling dat hij een gevaar vormt voor de samenleving in België omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet maar deze elementen wel worden meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied.

3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste en tweede middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van 9 maart 2017 (CG nr. 0813967), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.5. Overeenkomstig artikel 57/6, §1, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, §1 en §3 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, §3 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”*

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

3.6.1. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De Raad bemerkt dat de wetgever de begrippen ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en ‘gevaar voor de samenleving’ niet gedefinieerd heeft en dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden. De Raad benadrukt dienaangaande dat in de Memorie van

toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, op omstandige wijze uiteengezet wordt dat het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' geenszins beperkt is tot 'misdaden' in de zin van het Belgisch Strafwetboek: *"Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip "crime", en niet "infraction". In de Belgische context verwijst het begrip "crime" op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip "infraction". Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen "crimes" in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als "bijzonder ernstig"."* (zie p. 16-17 van het wetsontwerp, DOC 54 1197/001). Voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' gaf de Staatssecretaris er immers *"de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten."* (zie p. 25 van het Verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, DOC 54 1197/003). Artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een "misdaad" in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het is de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf. Uit de tekst van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

Uit het administratief dossier blijkt vooreerst dat verzoeker op 9 januari 2012 bij verstek werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank te Antwerpen tot één jaar gevangenisstraf wegens diefstal op heterdaad betrapt met geweld of bedreiging door middel van braak, inklimming of valse sleutels, door 2 of meer personen. Waar verzoeker betoogt dat hij geen enkel element zelf heeft kunnen aanbrengen daar hij niet aanwezig was op de zitting, dat de rechter dus niet kon peilen naar zijn intenties en zijn persoonlijke levensomstandigheden en de rechter bijgevolg de vordering van het Openbaar Ministerie heeft ingewilligd, merkt de Raad op dat wanneer een partij niet ter terechtzitting verschijnt, de procedure weliswaar in haar afwezigheid afgewikkeld wordt, doch dat de afwezige partij het recht heeft om tegen deze beslissing verzet en/of hoger beroep aan te tekenen. De bij verstek veroordeelde kan tegen het vonnis in verzet komen binnen een termijn van vijftien dagen na de dag waarop het is betekend. Is de betekening van het vonnis niet aan hem in persoon gedaan, dan kan hij die bij verstek veroordeeld is, wat de veroordelingen tot straf betreft, in verzet komen binnen een termijn van vijftien dagen na de dag waarop hij van de betekening kennis heeft gekregen. Indien niet blijkt dat hij kennis heeft gekregen van de betekening, kan hij die bij verstek veroordeeld is in verzet komen totdat de termijnen van verjaring van de straf verstreken zijn (artikel 187, §1 Sv.). Een bij verstek veroordeelde kan daarenboven hoger beroep aantekenen binnen een termijn van dertig dagen na de dag van de betekening van het verstekvonnis aan de veroordeelde partij of aan haar woonplaats (artikel 203, §1 Sv.). Wanneer binnen de gewone termijn geen verzet, noch hoger beroep werd aangetekend, treedt het verstekvonnis voorlopig (voorlopig omdat de beklaagde nog steeds over een buitengewone termijn kan beschikken om verzet aan te tekenen) in kracht van gewijsde. Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt geenszins dat verzoeker binnen de gewone of de buitengewone termijn verzet heeft aangetekend, dan wel hoger beroep heeft ingediend. Verzoeker heeft aldus nagelaten de kans te grijpen om alsnog zijn middelen te laten gelden. De veroordeling bij verstek op 9 januari 2012 betreft dan ook een definitieve veroordeling in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt daarnaast dat verzoeker op 2 oktober 2012 op verzet veroordeeld werd door de Correctionele rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel (uitvoerbaar geworden door het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 17 september 2015) en ontzetting uit zijn rechten voor een periode van 5 jaar wegens zijn betrokkenheid bij de groepsverkrachting die plaatsvond nadat hij en zijn kompanen ingebroken hadden in het appartement van het slachtoffer. Bij de bepaling van de strafmaat oordeelde de rechtbank: *"De feiten van de tenlastelegging zijn ernstig. Verzetdoende partij kon zijn seksuele driften niet onder controle houden en hield geen enkele rekening met de fysieke en psychische integriteit van zijn slachtoffer. Dat het meisje zelf uit een welbepaald sociaal milieu komt, geeft niemand het recht om haar te behandelen, zoals zij*

behandeld werd. Verkrachtingen zijn menselijk en maatschappelijk totaal onaanvaardbaar en beklaagde gaf duidelijk blijk van een perverse ingesteldheid." Het lijkt dan ook geen twijfel dat het misdrijf waarvoor verzoeker op 2 oktober 2012 definitief veroordeeld werd een bijzonder ernstig misdrijf betreft. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift de vaststelling dat het misdrijf waarvoor hij definitief werd veroordeeld bijzonder ernstig is, niet betwist.

Tot slot blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op 17 september 2015 door het Hof van Beroep te Antwerpen werd veroordeeld tot 1 jaar hoofdgevangenisstraf wegens opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid of ziekte tot gevolg en opzettelijke slagen en verwondingen. Verzoeker verschaft zich samen met zijn kompaan de toegang tot de woning van een drugsdealer, die zij een lesje wilden leren. Zij hadden hiervoor de nodige attributen meegenomen (colsonbandjes, zwarte tape, schaar en een vuurwapen). De Correctionele rechtbank te Antwerpen overwoog in het vonnis van 26 juni 2014 reeds dat: *"de feiten zeer ernstig zijn. Beklaagden wanen zichzelf een soort ordehandhavers en onder het mom een vermeende drugdealer af te schrikken, slaan zij de door hen geviseerde persoon en een medebewoonster op agressieve wijze in elkaar en betonen zij hierbij geen enkel respect voor de fysieke en psychische integriteit van de slachtoffers. Dergelijke feiten dienen streng bestraft te worden, om beklaagde te doen inzien dat hun handelswijze niet getolereerd kan worden."* (p. 7). De vaststelling dat het Hof van beroep te Antwerpen de strafmaat met de helft gereduceerd heeft, doet geen enkele afbreuk aan de bijzondere ernst van het misdrijf waarvoor verzoeker definitief veroordeeld werd. Uit de lezing van het arrest dd. 17 september 2015 blijkt immers duidelijk dat de reductie van de opgelegde straf het gevolg was van het feit dat het Hof van oordeel was dat de diefstal van een GSM niet was aangetoond en de feiten die verzoeker ten laste werden gelegd daarom geherkwalificeerd dienden te worden. Bij de bepaling van de strafmaat overwoog het Hof: *"Gelet op de aard van de feiten en de persoonlijkheid van deze beklaagde rekening houdend met zijn strafrechtelijk verleden is het hof van oordeel dat een werkstraf geen gepaste bestraffing uitmaakt."* en heeft het Hof onder meer rekening gehouden met de ernst van de feiten die blijk geven van een zeer agressieve ingesteldheid van beide beklaagden en met het reeds gevulde strafregister van verzoeker, die van de gunst van het uitstel van de tenuitvoerlegging van de straf niet meer kan genieten en uit zijn vroegere veroordelingen blijkbaar geen lering heeft getrokken (p. 8). De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet ingaat op zijn veroordeling door het Hof van Beroep te Antwerpen dd. 17 september 2015 en aldus niet lijkt te betwisten dat het misdrijf waarvoor hij op 17 september 2015 definitief veroordeeld werd moet gekwalificeerd worden als bijzonder ernstig.

Gelet op de vaststellingen en overwegingen in voornoemde in kracht van gewijsde gegane vonnissen en arrest, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien op goede gronden dat verzoeker geen greintje respect heeft voor andermans eigendommen, noch voor de fysieke en psychische integriteit van zijn slachtoffers, dat zijn gedragingen sinds zijn erkenning als vluchteling getuigen van een gebrek aan normbesef en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele, persoonlijke en economische waarden, dat de feiten waarvoor hij op 2 oktober 2012 werd veroordeeld (medepllichtigheid aan groepsverkrachting) immers getuigen van een volkomen gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van anderen, meer bepaald een kwetsbaar meisje waarop hij en zijn kompanen hun seksuele lusten hebben botgevierd, dat hij op geen enkel ogenblik stilstond bij het leed dat hij daardoor aan zijn slachtoffer toebrengt, getuige zijn verklaringen waarbij hij aanvankelijk ontkende dat hij seksuele betrekkingen heeft gehad met het slachtoffer, om vervolgens te verklaren dat hij dacht dat ze instemde, dat de houding die hij aannam op een totaal gebrek aan normbesef wijst en zijn criminele ingesteldheid onderlijnt, dat de feiten waarvoor hij op 9 januari 2012 veroordeeld werd tot 1 jaar gevangenisstraf (diefstal met geweld op heterdaad) eveneens getuigen van een gebrek aan normbesef en respect voor de eigendomsrechten van derden en de feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn veroordeling door het Hof van beroep te Antwerpen getuigen van een zeer agressieve ingesteldheid, dat de vaststelling dat hij sinds zijn erkenning als vluchteling reeds driemaal correctioneel veroordeeld is voor een veelheid aan criminele feiten waarbij hem telkens een gevangenisstraf werd opgelegd er voorts op wijst dat hij geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en de ernst van zijn daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat zijn agressief gedrag volkomen onaanvaardbaar is, en dat uit zijn persoonlijk handelen dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst niet zal herhalen, en kon de commissaris-generaal op basis van voornoemde vonnissen en arrest, daarbij tevens rekening houdend met de aard van de daad, de omvang van de gevolgen, de wijze waarop het misdrijf werden gesteld, de vraag of de meerderheid van de rechtspraak de daad als een ernstig misdrijf beschouwt, de strafmaat alsmede de motieven van de dader voorts terecht vaststellen dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief

veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker er met betrekking tot zijn veroordeling van 2 oktober 2012 door de Correctionele rechtbank te Antwerpen op wijst dat de 30 maanden gevangenisstraf volledig met uitstel van tenuitvoerlegging werd opgelegd, hij hieruit besluit dat de rechter nog potentieel zag in hem en dat hij geen gevaar vormt voor de maatschappij in die mate dat hij geen effectieve gevangenisstraf diende uit te voeren en hij in dit verband aanvoert dat het toekennen van een straf met uitstel immers impliceert dat de rechter van oordeel was dat het gevaar op recidive oftewel het gevaar voor het plegen van strafbare feiten niet weerhouden kan worden om verzoeker niet toe te laten in de maatschappij, *i.c.* de Belgische samenleving, benadrukt de Raad dat naast de duur van de totaal opgelegde straffen (met uitstel van tenuitvoerlegging behalve de preventieve detentie) en/of maatregelen, doch vooral de aard en de ernst van de strafbare feiten die geleid hebben tot de veroordeling van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'. Bovendien verliest verzoeker uit het oog dat hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 30 maanden, en dat hij voorts gedurende een periode van 5 jaar volledig uit de uitoefening van zijn rechten omschreven in artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek onttrokken werd. Uit voornoemd vonnis blijkt bovendien dat aan verzoeker een gunstmaatregel werd toegekend waarbij zijn strafuitvoering (behalve de preventieve detentie) werd uitgesteld gedurende vijf jaar omdat hij op het ogenblik van zijn veroordeling geen enkele criminele veroordeling had, noch een correctionele veroordeling tot een gevangenisstraf van meer dan twaalf maanden, en dus niet omdat hij niet als een gevaar voor de samenleving werd beschouwd, zoals wordt gesuggereerd in het verzoekschrift. Rekening houdend met het gegeven dat verzoeker veroordeeld werd voor zijn betrokkenheid bij een groepsverkrachting, een misdrijf waarvan hij zelf in onderhavig verzoekschrift erkent dat het een veroordeling voor "*zware feiten*" betreft, doet het loutere feit dat de *effectieve* opgelegde gevangenisstraf enkel de periode van de preventieve detentie bedraagt dan ook geen enkele afbreuk aan de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten waarvoor hij definitief veroordeeld is. De aan verzoeker toegekende gunstmaatregel betekent evenmin dat er geen risico bestaat dat hij zich in de toekomst niet meer zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten, getuige hiervan overigens zijn veroordeling door het Hof van Beroep te Antwerpen dd. 17 september 2015. De tenuitvoerlegging van de op 2 oktober 2012 door de Correctionele rechtbank te Antwerpen uitgesproken gevangenisstraf werd weliswaar uitgesteld, doch de Raad benadrukt te dezen dat dit uitstel pas definitief wordt na afloop van de opgelegde proeftermijn, *in casu* vijf jaar. Verzoeker gaat er met zijn betoog ook volledig aan voorbij dat de bij voornoemd vonnis opgelegde gevangenisstraf van 30 maanden uitvoerbaar is geworden door het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen van 17 september 2015, waarbij verzoeker binnen de opgelegde proeftermijn van vijf jaar opnieuw correctioneel veroordeeld werd voor nieuwe strafbare feiten. Uit de aard, de bijzondere ernst van de feiten en het recidivisme in hoofd van verzoeker blijkt dat hij door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een gevaar vormt voor de samenleving.

Zo verzoeker in het verzoekschrift nog stelt dat hij bijzonder veel spijt heeft van zijn daden en dat hij dit ook aan zijn slachtoffer heeft betuigd, benadrukt de Raad dat dit geen enkele afbreuk doet aan de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten waarvoor hij definitief veroordeeld is op 2 oktober 2012, noch aan de vaststelling dat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker voorts verwijst naar de jurisprudentie van het Hof van Justitie, merkt de Raad op dat de door verzoeker aangehaalde arresten betrekking hebben op de mogelijkheid van lidstaten om het vrij verkeer van EU-burgers te beperken om redenen die verband houden met openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid. De jurisprudentie waar verzoeker naar verwijst heeft betrekking op artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dat in de mogelijkheid voorziet om de binnenkomst en het verblijf aan de burgers van de Unie en hun familieleden te weigeren om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid. Dit betreft echter een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken, dewelke geen enkel uitstaans heeft met de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatloze om de status van vluchtelingen in te trekken omwille van één van de in artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet opgesomde redenen. Verzoeker gaat er met zijn betoog overigens aan voorbij dat zijn vluchtelingenstatus ingetrokken werd omdat hij "*een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet*" en dus niet omdat hij een gevaar zou vormen voor de nationale veiligheid of omdat hij de openbare orde zou verstoord hebben. De door verzoeker aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie is *in casu* dan ook niet dienstig. Voorts dient te worden opgemerkt dat noch uit de wettekst zelf, noch uit de voorbereidende werkzaamheden blijkt dat het de wil was van de wetgever dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

dient vast te stellen dat het gedrag van verzoeker *“een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt”*. Artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet vereist enkel dat het Commissariaat-generaal vaststelt dat een vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf, hetgeen *in casu* is gebeurd in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed. Ook artikel 14, lid 4, b) van de Kwalificatierichtlijn stelt louter dat de vluchtelingenstatus van een persoon kan worden ingetrokken omdat *“hij een gevaar vormt voor de samenleving van die lidstaat, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.”* Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt bovendien dat de commissaris-generaal bij het bepalen of verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving onder meer rekening heeft gehouden met de aard van de gepleegde feiten, met de ernst van de gestelde daden, met de individuele verantwoordelijkheid van verzoeker en met de strafmaat die gehanteerd werd, en dat het Commissariaat-generaal afdoende heeft gemotiveerd dat verzoeker geen greintje respect heeft voor andermans eigendommen, noch voor de fysieke en psychische integriteit van zijn slachtoffers, dat zijn gedragingen sinds zijn erkenning als vluchteling getuigen van een gebrek aan normbesef en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale, morele, persoonlijke en economische waarden, dat de feiten waarvoor hij op 2 oktober 2012 werd veroordeeld (medeplechtigheid aan groepsverkrachting) immers getuigen van een volkomen gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van anderen, meer bepaald een kwetsbaar meisje waarop hij en zijn kompanen hun seksuele lusten hebben botgevierd, dat hij op geen enkel ogenblik stilstond bij het leed dat hij daardoor aan zijn slachtoffer toebreacht, getuige zijn verklaringen waarbij hij aanvankelijk ontkende dat hij seksuele betrekkingen heeft gehad met het slachtoffer, om vervolgens te verklaren dat hij dacht dat ze instemde, dat de houding die hij aannam op een totaal gebrek aan normbesef wijst en zijn criminele ingesteldheid onderlijnt, dat de feiten waarvoor hij op 9 januari 2012 veroordeeld werd tot 1 jaar gevangenisstraf (diefstal met geweld op heterdaad) eveneens getuigen van een gebrek aan normbesef en respect voor de eigendomsrechten van derden en de feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn veroordeling door het Hof van beroep te Antwerpen getuigen van een zeer agressieve ingesteldheid, dat de vaststelling dat hij sinds zijn erkenning als vluchteling reeds driemaal correctioneel veroordeeld is voor een veelheid aan criminele feiten waarbij hem telkens een gevangenisstraf werd opgelegd er voorts op wijst dat hij geen lessen trekt uit zijn veroordelingen en de ernst van zijn daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat zijn agressief gedrag volkomen onaanvaardbaar is, en dat uit zijn persoonlijk handelen dan ook een volgehouden, voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren komt waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat hij dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft aldus afdoende gemotiveerd dat uit het geheel van de strafrechtelijke feiten en respectievelijke veroordelingen dient besloten te worden dat het gewelddadige en herhaaldelijk karakter van verzoekers misdadig gedrag erop wijst dat hij geen lering trekt uit zijn eerdere veroordelingen en een neiging vertoont om het crimineel gedrag (dat een gevaar vormt voor de samenleving) te herhalen. Bijgevolg is het geenszins uit te sluiten dat verzoeker dit gedrag in de toekomst zal herhalen en zich opnieuw zal bezondigen aan nieuwe strafbare feiten. De omstandigheden die tot de verschillende veroordelingen van verzoeker hebben geleid wijzen erop dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een persoonlijk gedrag en handelen dat onbetwistbaar een actueel gevaar vormt voor de samenleving, wat de intrekking van de vluchtelingenstatus rechtvaardigt. De opmerking in het verzoekschrift dat verzoeker sinds 2015 geen nieuwe feiten meer heeft gepleegd vermag geen afbreuk te doen aan dit besluit. De Raad merkt hierbij nog op dat uit het attest van gevangenschap (administratief dossier, stuk 6) blijkt dat verzoeker minstens tot eind januari 2017 in de strafinrichting te Antwerpen verbleef en hij in deze periode bijgevolg gewoonweg niet over de praktische mogelijkheid beschikte om nieuwe strafbare feiten te plegen. Hoe dan ook, het loutere feit dat er sprake is van enig tijdsverloop tussen de gepleegde strafrechtelijke feiten en de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus, vermag geen afbreuk te doen aan het besluit dat uit de aard, de bijzondere ernst van de feiten en het recidivisme in hoofde van verzoeker blijkt dat hij door toedoen van zijn persoonlijk gedrag een gevaar vormt voor de samenleving.

Verzoeker brengt met zijn verdere uiteenzetting in het verzoekschrift geen argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op het voorgaande. Immers, waar verzoeker zich beroept op een schending van artikel 8 EVRM en hij erop wijst dat hij in december 2007 naar België kwam samen met zijn vader, moeder, zus en zijn vrouw, dat hij de trotse vader is van vier kinderen, dat hij samen met zijn vrouw en kinderen een hecht gezin vormt, dat hij ook financieel onafhankelijk is, dat hij immers een arbeidscontract van onbepaalde duur heeft bij de kringwinkel, wijst de Raad erop dat dit alles (gestaafd aan de hand van de documenten die werden toegevoegd aan het verzoekschrift) het behoud van zijn status niet kan rechtvaardigen. Verzoekers langdurig verblijf in België, zijn gezinsleven en tewerkstelling in België doen immers niets af aan de bijzondere ernst van de misdrijven waarvoor hij veroordeeld werd en doen evenmin afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving

omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet, vaststelling welke volstaat om over te gaan tot intrekking van zijn vluchtelingenstatus. De Raad benadrukt te dezen dat dergelijke intrekking uitdrukkelijk wordt toegestaan door artikel 14.4 van voormelde richtlijn 2011/95/EU. Nergens in voornoemde richtlijn wordt gesteld of bepaald dat een intrekking van de vluchtelingenstatus niet mogelijk is of zou zijn wanneer de familieleden van de betrokken vluchteling tevens op het grondgebied van dezelfde lidstaat verblijven. Artikel 23 van dezelfde richtlijn stelt weliswaar dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar dit belet de commissaris-generaal aldus niet om de vluchtelingenstatus van een persoon in te trekken wanneer de constitutieve voorwaarden van artikel 14.4 van de richtlijn 2011/95/EU *juncto* artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet vervuld zijn, hetgeen *in casu* het geval is. Verzoeker gaat er in deze overigens aan voorbij dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in zijn gezins- of privéleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker feitelijk gescheiden wordt van zijn gezin. Immers, niettegenstaande in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/3/1, §3 van de Vreemdelingenwet, houdt de bestreden beslissing enkel in dat verzoekers vluchtelingenstatus wordt ingetrokken in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet en bevat deze zelf geen verwijderingsmaatregel. Het is dus pas op het ogenblik dat ten aanzien van verzoeker daadwerkelijk een verwijderingsmaatregel wordt genomen, die als een afzonderlijke beslissing kan worden aangevochten, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zich opdringt en dienvolgens de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van het EHRM relevant moet worden geacht en dus niet, zoals *in casu*, bij de beoordeling van de intrekking van verzoekers vluchtelingenstatus. Om deze reden wordt de schending van artikel 8 EVRM en de kritiek dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen billijke belangenafweging is gebeurd in het licht van genoemd artikel, dat in de bestreden beslissing immers geen spoor te bekennen is van een mogelijke afweging van het privé- en gezinsleven en zelfs niet wordt aangehaald dat er in hoofde van verzoeker sprake is van een recht op een gezins- en privéleven, in het kader van onderhavige procedure niet dienstig aangevoerd.

In zoverre verzoeker nog opwerpt dat de bestreden beslissing op geen enkele manier als proportioneel en evenredig kan worden bestempeld, wijst de Raad erop dat in het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene rekening wordt gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

Ook de door verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud aangehaalde argumenten kunnen het behoud van zijn vluchtelingenstatus niet wettigen. De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar dienaangaande in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“U verklaart dat u hier een werkcontract heeft en in september school zal volgen. Deze - blote – beweringen kunnen echter bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen.*

Indien u zou terugkeren naar uw land van herkomst zal u als voor het eerst ergens nieuw naartoe gaan aangezien u al 8 jaar weg bent uit Ingoushetië, u weet niet waar uw broer K.(...) is want u heeft sinds 2008 geen contact met hem gehad, en u zal nieuwe documenten moeten bekomen. Deze moeilijkheden zijn puur van sociale en administratieve aard die gepaard gaan bij een integratie in een andere samenleving en kunnen evenmin bovenstaande vaststellingen in een ander daglicht plaatsen.

U vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst de ordediensten, als u hier een politiewagen of iemand in uniform ziet begint u te trillen, en u werd in het verleden reeds hard aangepakt door de ordediensten in Ingoushetië. Kort na uw vertrek werd uw neef M.(...) A.(...) vermoord. Deze elementen werpen echter geen ander licht op de motieven om uw vluchtelingenstatus in te trekken, i.e. de vaststelling dat u een gevaar vormt voor de samenleving in België omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de vreemdelingenwet. Zij worden wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied (infra).

Gelet op het bovenstaande brengt u geen elementen aan die een behoud van uw vluchtelingenstatus wettigen.”

Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen argumenten bij die voorgaande appreciatie in een ander daglicht kunnen stellen. Immers, waar hij stelt dat de beslissing om zijn vluchtelingenstatus in te trekken en België uit te sturen zijn professionele loopbaan zal dwarsbomen en aanvoert dat hij geen familie of vrienden meer heeft in Ingoesjetië, en er geen enkele hulp (financieel, onderdak, hulp bij het zoeken naar werk, ...) zal hebben waardoor hij op straat zal belanden, merkt de Raad op dat dit alles geen afbreuk doet aan de ernst van het misdrijf waarvoor verzoeker definitief werd veroordeeld, noch aan de vaststelling dat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker gaat er met zijn betoog overigens volledig aan voorbij dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel bevat, doch louter een intrekking van zijn vluchtelingenstatus betreft. Waar verzoeker voorts herhaalt dat hij in geval van terugkeer naar Ingoesjetië nog steeds vreest voor vervolging, dat hij immers deel uitmaakt van een familie die zich manifesteert als mensenrechtenactivisten waardoor hij constant het gevaar loopt dat hij het voorwerp gaat uitmaken van onmenselijke of vernederende behandeling of foltering, en dat zijn neef M.A. kort na zijn vertrek werd vermoord, benadrukt de Raad dat uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rekening heeft gehouden met deze door verzoeker aangehaalde vrees, doch hierbij terecht wordt opgemerkt dat zijn vrees voor de ordediensten bij terugkeer naar zijn land van herkomst, het feit dat hij in het verleden reeds hard werd aangepakt door de ordediensten in Ingoesjetië en het feit dat kort na zijn vertrek zijn neef M. A. werd vermoord geen ander licht werpen op de motieven om zijn vluchtelingenstatus in te trekken, *i.e.* de vaststelling dat hij een gevaar vormt voor de samenleving in België omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet. Verder wordt erop gewezen dat de door verzoeker aangehaalde vrees wel wordt meegenomen bij de formulering van het advies aangaande een eventuele verwijdering van het Belgisch grondgebied. De Raad verwijst dienaangaande naar hetgeen volgt.

3.6.2. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 55/3/1, §3 van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van artikel 55/3/1, §1, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.

In het arrest *M. tegen Tsjechië en X. en X. tegen België*, van 14 mei 2019, in de gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, oordeelde het Europees Hof van Justitie dat *"artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 niet aldus kan worden uitgelegd dat de intrekking van de vluchtelingenstatus of de weigering deze status te verlenen tot gevolg heeft dat de betrokken derdelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève wordt ontzegd, waardoor hem de internationale bescherming zou worden onthouden die hem krachtens artikel 18 van het Handvest moet worden geboden met inachtneming van dat verdrag."* (§100).

Hieruit volgt dat een intrekking van deze status in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 14, §4 van Richtlijn 2011/95/EU, de verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling niet doet verliezen (§§ 98, 99 en 110). Immers *"Zoals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95, zijn of blijven die personen evenwel in het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève"* (§ 99). Bovendien *"[kunnen] dergelijke personen niet (...) worden teruggeleid op grond van artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 indien zij daardoor het risico zouden lopen dat hun in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden."* (§110).

Het in artikel 21, lid 2 opgenomen non-refoulement beginsel kan niet gelijkgesteld worden met een bescherming tegen elke verwijderingsmaatregel, maar geldt slechts wanneer in hoofde van verzoeker een risico bestaat te zullen worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

In casu is het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar de Russische Federatie. Dit impliceert dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat in hoofde van verzoeker op heden nog steeds een nood aan internationale bescherming dient te worden

aangenomen. De uiteenzetting in het verzoekschrift omtrent de vrees die verzoeker stelt te koesteren in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst is *in casu* dan ook niet dienstig.

In tegenstelling tot wat wordt betoogd in het verzoekschrift is voormeld advies overigens niet tegenstrijdig met de beslissing tot intrekking van vluchtelingenstatus daar dit advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/3/1, §3 van de Vreemdelingenwet.

Daar verzoeker zijn vluchtelingenstatus wordt ingetrokken en hij aldus niet meer legaal in het Rijk kan verblijven, acht hij het erg opmerkelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel is dat er onder geen beding een terugleiding kan plaatsvinden. Verzoeker stelt zich de vraag hoe het dan verder moet met zijn verblijf, daar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf onderstreept dat een terugleiding naar de Russische Federatie een te groot risico zou inhouden. De Raad herhaalt te dezen vooreerst dat uit voornoemd arrest van het Hof van Justitie blijkt dat de vluchtelingenstatus dient te worden begrepen als de formele erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en dat een intrekking van deze status in toepassing van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet de verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling niet doet verliezen. De Raad benadrukt dat de betreden beslissing louter de intrekking van de vluchtelingenstatus, i.e. de *formele erkenning* van de hoedanigheid van vluchteling, betreft. Hoewel uit voornoemde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het verblijfsrecht voortvloeit uit de vluchtelingenstatus, dat immers de toepassing van artikel 14, lid 4 van richtlijn 2011/95 tot gevolg heeft dat de betrokkene de verblijfstitel wordt ontzegd die artikel 24 van deze richtlijn verbindt aan de status van vluchteling in de zin van die richtlijn, dat een vluchteling jegens wie een maatregel wordt vastgesteld op grond van artikel 14, lid 4 van richtlijn 2011/95 voor het bepalen van de rechten die hem krachtens het Verdrag van Genève moeten worden toegekend, dan ook kan worden beschouwd als iemand die niet of niet langer rechtmatig verblijft op het grondgebied van de betrokken lidstaat en dat de lidstaten, wanneer zij uitvoering geven aan artikel 14, lid 4 van richtlijn 2011/95, in beginsel enkel ertoe gehouden zijn om aan de vluchtelingen die op hun respectieve grondgebied verblijven, de uitdrukkelijk in artikel 14, lid 6, van die richtlijn vermelde rechten toe te kennen (met name de rechten die zijn vastgelegd in de artikelen 3, 4, 16, 22, 31, 32 en 33 van het Verdrag van Genève of daarmee vergelijkbare rechten, voor zover zij in de lidstaat aanwezig zijn), alsmede de in het Verdrag van Genève neergelegde rechten die worden gegarandeerd aan elke vluchteling die zich op het grondgebied van een verdragsluitende staat bevindt en voor het genot waarvan geen rechtmatig verblijf is vereist (§§ 100 en 103-105), houdt de bestreden beslissing echter *an sich* geen beëindiging van het verblijfsrecht in. Het Hof van Justitie benadrukte in voornoemd arrest overigens *“dat de vluchteling die zich in een van de in artikel 14, leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95 genoemde situaties bevindt, niettegenstaande het feit dat hem de verblijfstitel wordt ontzegd die is verbonden aan de vluchtelingstatus in de zin van deze richtlijn, mogelijkwerijs op een andere rechtsgrondslag legaal op het grondgebied van de lidstaat in kwestie mag verblijven (zie in die zin arrest van 24 juni 2015, H. T., C-373/13, EU:C:2015:413, punt 94). In een dergelijk geval staat artikel 14, lid 6, van die richtlijn geenszins eraan in de weg dat die lidstaat waarborgt dat de betrokkene alle rechten geniet die het Verdrag van Genève aan de hoedanigheid van „vluchteling” verbindt.”* (§106). Dat een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus geen automatische gevolgen heeft voor het verblijfsrecht dat de betrokkene eerder was toegekend op grond van de erkenning van de vluchtelingenstatus, blijkt overigens uit artikel 49, §3 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt: *“Wanneer de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus heeft opgeheven of ingetrokken of wanneer de betrokkene afstand heeft gedaan van zijn status, kan de minister of zijn gemachtigde een einde maken aan het verblijf van de vreemdeling en hem verwijderen overeenkomstig de bepalingen van deze wet, onverminderd het beginsel van non-refoulement.”* (eigen onderlijning). Er is bovendien geen enkele wettelijke bepaling die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt om de gevolgen van de intrekking van de vluchtelingenstatus voor de persoonlijke situatie van de betrokkene in België mee te nemen in zijn beoordeling en dienaangaande een motivering op te nemen in de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Verzoekers betoog omtrent het juridisch vacuüm waarin hij meent terecht te zullen komen, doet overigens geen afbreuk aan de in de bestreden beslissing terecht gedane vaststellingen op grond waarvan wordt vastgesteld dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet en kan dan ook niet leiden tot hervorming/vernietiging van de bestreden beslissing.

3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier

en dat verzoeker in een persoonlijk onderhoud de kans heeft gekregen om de redenen aan te halen waarom zijn status behouden dient te blijven. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal verzoekers dossier op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.8. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat zich actueel een intrekking van de vluchtelingstatus opdringt daar niet kan betwijfeld worden dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Waar verzoeker in zijn "verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing van beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus" vraagt om huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en bijgevolg de bestreden beslissing te vernietigen, minstens te schorsen, wijst de Raad erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot intrekking van de vluchtelingenstatus over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond, en kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal uiteraard niet schorsen.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS